

власт кнеза била је знатно ограничена. Судска власт била је одвојена од законодавне и извршне власти.

Законом из 1861. године (који је по својој суштини био уставног карактера, јер је мењао одредбе формално важећег устава) положај Савета био је знатно измењен. Промењен му је назив у Државни савет, а кнез је добио право да пензионише саветнике, па је на тај начин Државни савет био потчињен кнезу.

Устав из 1869. године (Намеснички устав). После убиства кнеза Михаила 1868. године, Намесништво је припремило нови устав, који је усвојила Велика народна скупштина у Крагујевцу 1869. године. По том уставу, највиши органи власти били су кнез и Народна скупштина, који су заједнички вршили законодавну власт. Кнез је ипак био надмоћнији чинилац у законодавству. Такође, кнез је постављао и отпуштао ministre и они нису били политички одговорни Народној скупштини. Државни савет је претворен у највиши управни суд у земљи.

Устав из 1888. године. Србија је међународно призната као суверена и независна држава на Берлинском конгресу 1878. године. Велика народна скупштина донела је 1888. године нови устав. Овај устав је нарочито значајан за развој уставности у Србији, јер уводи парламентаризам (министри се именују по вољи парламентарне већине и остају на том положају док имају поверење парламентарне већине), па Србија постаје парламентарна монархија.

Органи државне власти, по овом уставу, јесу краљ, Народна скупштина и Министарски савет (чине га министри). Народна скупштина и краљ заједнички врше законодавну власт. Установљена је политичка одговорност министара пред Народном скупштином. Устав гарантује грађанска права, избори су непосредни (посланички мандати се расподељују по систему сразмерног представништва), судови су независни, а уведена је окружна, среска и општинска самоуправа.

Краљ Александар Обреновић је 1894. године државним ударом обуставио Устав из 1888. године и вратио на снагу Устав из 1869. године (који је важио све до Устава из 1901. године).

Устав из 1901. године. Краљ Александар Обреновић је 1901. године октроисао нови устав. Тај устав је успоставио дводомо народно представништво, састављено од Народне скупштине и Сената. Парламентаризам (који је постојао по Уставу из 1888. године) није уведен. Краљ је именовао и разрешавао ministre и они су политички одговарали само њему (не и парламенту). И када је реч о правима грађана, нови устав је у односу на Устав из 1888. године представљао корак назад.

Устав из 1903. године. Маја 1903. године убијен је Краљ Александар Обреновић. За краља је проглашен Петар Карађорђевић и донет је нови устав. Уставом из 1903. године заправо је враћен на снагу Устав из 1888. године (уз неколико измена). Тиме је и парламентаризам био враћен у политички живот Србије.

2. Уставни развој Србије у првој југословенској држави.

После Првог светског рата створена је заједничка држава Срба, Хрвата и Словенаца. Настанку те државе претходило је неколико значајних докумената (између осталих, Крфска декларација из 1917. године – политички споразум закључен између српске владе и Југословенског одбора, који је представљао Србе, Хрвате и Словенце с подручја Аустроугарске), а до коначног уједињења је дошло 1. децембра 1918. године. Србија је постала саставни део заједничке државе. Са гледишта међународног права, Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца није била нова, него стара држава, јер је наследила цео систем међународних уговора Краљевине Србије, без прекида међународноправног континуитета. Са гледишта уставног права, међутим, Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца представљала је нову државу.

Устав Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца из 1921. године (Видовдански устав). Први Устав Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца донет је 28. јуна, на Видовдан, 1921. године. У историји националне уставности он је познат као Видовдански устав. По том уставу, Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца је била уставна, парламентарна и наследна монархија. По